Judikatūras krājums

VISPĀRĒJĀS TIESAS SPRIEDUMS (pirmā palāta)

2018. gada 14. decembrī*

Civildienests – Ierēdņi – Civildienesta noteikumu reforma – Regula (ES, Euratom) Nr. 1023/2013 – Amatu veidi – Pārejas noteikumi attiecībā uz klasificēšanu amatu veidos – Civildienesta noteikumu XIII pielikuma 30. pants – Administratori pārejas posmā (AD 13) – Administratori (AD 12) – Paaugstināšana amatā saskaņā ar Civildienesta noteikumu 45. pantu, kas ir atļauta tikai karjeras grupas ietvaros atbilstoši ieņemamā amata veidam – Piekļuve "nodaļas vadītāja vai līdzvērtīgam amatam" vai "padomdevēja vai līdzvērtīgam amatam", tikai piemērojot Civildienesta noteikumu 4. pantā un 29. panta 1. punktā paredzēto procedūru – Vienlīdzīga attieksme – Tiesību tikt paaugstinātam augstākā pakāpē zaudēšana – Tiesiskā paļāvība

Lietā T-526/16

FZ, Eiropas Komisijas ierēdnis, un citi Eiropas Komisijas ierēdņi, kuru vārdi ir norādīti pielikumā [1], kurus pārstāv *T. Bontinck* un *A. Guillerme*, advokāti,

prasītāji,

pret

Eiropas Komisiju, ko sākotnēji pārstāvēja *J. Currall* un *G. Gattinara*, vēlāk *G. Gattinara* un *C. Berardis-Kayser* un visbeidzot *G. Berscheid*, *G. Gattinara* un *L. Radu Bouyon*, pārstāvji,

atbildētāja,

ko atbalsta

Eiropas Parlaments, ko sākotnēji pārstāvēja *N. Chemaï* un *M. Dean*, vēlāk *L. Deneys*, *J. Steele* un *J. Van Pottelberge*, pārstāvji,

un

Eiropas Savienības Padome, ko sākotnēji pārstāvēja *M. Bauer* un *E. Rebasti*, vēlāk *M. Bauer* un *R. Meyer*, pārstāvji,

personas, kas iestājušās lietā,

par prasību, kas ir pamatota ar LESD 270. pantu un ar ko tiek lūgts atcelt Komisijas lēmumus, ar kuriem šīs iestādes iecēlējinstitūcija klasificēja prasītājus tādos amatu veidos kā "administrators pārejas posmā" vai "administrators", kā rezultātā viņi no 2014. gada 1. janvāra zaudēja tiesības tikt paaugstinātiem augstākā pakāpē, redakcijā, kādā šie lēmumi tika apstiprināti ar minētās iecēlējinstitūcijas 2014. gada 3. jūlija, 17. jūlija un 6. augusta lēmumiem,

* Tiesvedības valoda – franču.

1 Pārējo Eiropas Komisijas ierēdņu saraksts ir iekļauts tikai lietas dalībniekiem paziņotajā versijā.

VISPĀRĒJĀ TIESA (pirmā palāta)

šādā sastāvā: priekšsēdētāja I. Pelikānova [*I. Pelikánová*], tiesneši P. Niuls [*P. Nihoul*] un J. Svenningsens [*J. Svenningsen*] (referents),

sekretāre M. Maresko [*M. Marescaux*], administratore,

ņemot vērā tiesvedības rakstveida daļu un 2018. gada 17. oktobra tiesas sēdi,

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

Tiesvedības priekšvēsture

1 FZ un pārējie deviņi prasītāji, kuru vārdi ir norādīti pielikumā, ir Eiropas Komisijas administratoru funkciju grupas (AD) AD 12 vai AD 13 pakāpes ierēdņi.

2 No Eiropas Savienības Civildienesta noteikumu I pielikuma A punkta – redakcijā, kas piemērojama no 2004. gada 1. maija līdz 2013. gada 31. decembrim (turpmāk tekstā – "2004. gada Civildienesta noteikumi"), – izriet, ka administratoru funkciju grupas ierēdņi, kas ir klasificēti saskaņā ar minēto noteikumu 5. pantu, varēja tikt paaugstināti amatā no AD 5 pakāpes līdz AD 14 pakāpei, piemērojot minēto noteikumu 45. pantu, saskaņā ar kuru procedūru, kurā "paaugstinājumu īsteno, ieceļot ierēdni viņa funkciju grupas nākamajā augstākajā pakāpē", "veic, izvēloties tikai no to ierēdņu vidus, kuri ir nostrādājuši ne mazāk kā divus gadus savā pakāpē, ņemot vērā uz paaugstinājumu pretendējošo ierēdņu salīdzinošos nopelnus". Tādējādi šo noteikumu piemērošanas laikā ierēdnim, kas ieņēma AD 12 vai AD 13 pakāpes administratora amatu, bija tiesības tikt paaugstinātam augstākā pakāpē saskaņā ar šo noteikumu 45. pantu.

3 Eiropas Parlamenta un Padomes Regula (ES, Euratom) Nr. 1023/2013 (2013. gada 22. oktobris), ar ko groza Eiropas Savienības Civildienesta noteikumus un Eiropas Savienības Pārējo darbinieku nodarbināšanas kārtību (OV 2013, L 287, 15. lpp.), ir stājusies spēkā 2013. gada 1. novembrī. Šīs regulas 17., 18. un 19. apsvērums ir formulēti šādi:

> "(17) Padome pieprasīja Komisijai veikt pētījumu un iesniegt atbilstīgus priekšlikumus par [2004. gada] Civildienesta noteikumu 5. panta 4. punktu, I pielikuma A punkt[u] un 45. panta 1. punktu, lai izveidotu skaidru saikni starp pienākumiem un pakāpi un lai nodrošinātu to, ka, salīdzinot nopelnus saistībā ar paaugstināšanu amatā, lielāks uzsvars tiek likts uz atbildības līmeni.
>
> (18) Ņemot vērā minēto pieprasījumu, paaugstināšanai uz augstāku pakāpi būtu jānotiek ar nosacījumu, ka tiek parādīta personīga lojalitāte, uzlabotas prasmes un kompetences un veikti pienākumi, kuru nozīmība pamato ierēdņa iecelšanu minētajā augstākajā pakāpē.
>
> (19) Karjeras grupa [administratoru (AD) un asistentu (AST)] funkciju grupās būtu jāpārstrukturē tā, lai augstākās pakāpes tiktu rezervētas ierobežotam ierēdņu skaitam, kuri pilda augstākā līmeņa pienākumus. Tādēļ administratori var virzīties pa karjeras kāpnēm tikai līdz AD 12 pakāpei, ja vien viņus neieceļ īpašā amatā augstākā pakāpē, un AD 13 un AD 14 pakāpe būtu jārezervē tiem darbiniekiem, kuri pilda svarīgus pienākumus. Tādā pašā veidā AST 9 pakāpes ierēdņus var paaugstināt amatā AST 10 kategorijā tikai saskaņā ar procedūru, kas noteikta Civildienesta noteikumu 4. pantā un 29. panta 1. punktā."

4 Civildienesta noteikumu 5. panta 4. punktā, tā redakcijā, kas ir piemērojama no 2014. gada 1. janvāra (turpmāk tekstā – "jaunie Civildienesta noteikumi" vai "Civildienesta noteikumi"), ir noteikts:

"Amata veidu tabula ir norādīta [jauno Civildienesta noteikumu] I pielikuma A punktā. Atsaucoties uz šo tabulu, katras iestādes iecēlējinstitūcija pēc apspriešanās ar Civildienesta noteikumu komiteju var sīkāk definēt pienākumus un pilnvaras katram amata veidam."

5 No jauno Civildienesta noteikumu I pielikuma A punkta "Amatu veidi katrā funkciju grupā, kā noteikts 5. panta 4. punktā" 1. apakšpunkta izriet, ka AD funkciju grupas

– ierēdņi, kas pieņemti darbā amata veidā "administrators", var virzīties pa karjeras kāpnēm no AD 5 pakāpes līdz AD 12 pakāpei;

– ierēdņi, kas pieņemti darbā amata veidā "nodaļas vadītājs vai līdzvērtīgs amats", var virzīties pa karjeras kāpnēm no AD 9 pakāpes līdz AD 14 pakāpei; un

– ierēdņi, kas pieņemti darbā amata veidā "padomdevējs vai līdzvērtīgs amats", var virzīties pa karjeras kāpnēm no AD 13 pakāpes līdz AD 14 pakāpei.

6 Turklāt 2004. gada Civildienesta noteikumu 45. pants tika grozīts, pievienojot šīs tiesību normas redakcijā, kas iekļauta jaunajos Civildienesta noteikumos, šādu teikumu: "Ja vien netiek piemērota [Civildienesta noteikumu] 4. pantā un 29. panta 1. punktā paredzētā procedūra, ierēdņus var paaugstināt amatā tikai tad, ja viņi ieņem amatu, kas atbilst vienam no amatu veidiem, kas izklāstīti I pielikuma A punktā, nākamajā augstākā pakāpē."

7 Saistībā ar pārejas pasākumiem, uz kuriem attiecas jauno Civildienesta noteikumu XIII pielikums, minētā pielikuma 30. panta 1. punktā ir noteikts:

"Atkāpjoties no I pielikuma A punkta 1. apakšpunkta, ierēdņiem AD funkciju grupā, kas ir dienestā 2013. gada 31. decembrī, piemēro šādu amatu veidu tabulu:

[..]	[..]
Nodaļas vadītājs vai līdzvērtīgs amats	AD 9 – AD 14
Padomdevējs vai līdzvērtīgs amats	AD 13 – AD 14
Vecākais administrators pārejas posmā	AD 14
Administrators pārejas posmā	AD 13
Administrators	AD 5 – AD 12"

"

8 Jauno Civildienesta noteikumu XIII pielikuma 30. panta 2., 3. un 4. punkts ir formulēti šādi:

"2. Sākot ar 2014. gada 1. janvāri, iecēlējinstitūcija tos AD funkciju grupas ierēdņus, kas ir dienestā 2013. gada 31. decembrī, klasificē pēc šādiem amatu veidiem:

[..]

b) ierēdņus, kam 2013. gada 31. decembrī ir AD 13 pakāpe un kas neieņem nedz nodaļas vadītāja vai līdzvērtīgu amatu un nedz padomdevēja vai līdzvērtīgu amatu, klasificē kā ["]administrators pārejas posmā["];

c) ierēdņus, kam 2013. gada 31. decembrī ir AD 9 [līdz AD 14] pakāpe un kas neieņem nedz nodaļas vadītāja, nedz līdzvērtīgu amatu, klasificē kā [“]nodaļas vadītājs vai līdzvērtīgs amats[”];

d) ierēdņus, kam 2013. gada 31. decembrī ir AD 13 vai AD 14 pakāpe un kas ieņem padomdevēja vai līdzvērtīgu amatu, klasificē kā [“]padomdevējs vai līdzvērtīgs amats[”];

e) ierēdņus, kam 2013. gada 31. decembrī ir AD 5 līdz AD 12 pakāpe un kas neieņem nedz nodaļas vadītāja, nedz līdzvērtīgu amatu, klasificē kā [“]administrators[”].

3. Atkāpjoties no 2. punkta, ierēdņus, kam ir AD 9 līdz AD 14 pakāpe un kuriem ir īpašas pilnvaras, iecēlējinstitūcija pirms 2015. gada 31. decembra var kvalificēt kā “nodaļ[as] vadītājs vai līdzvērtīgs amats” vai kā “padomdevējs vai līdzvērtīgs amats”. Katra iecēlējinstitūcija izstrādā noteikumus, lai nodrošinātu šā panta izpildi. Taču kopējais to ierēdņu skaits, kas gūst labumu no šā noteikuma, nepārsniedz 5 % no ierēdņiem, kas 2013. gada 31. decembrī ir funkciju grupā AD.

4. Amata veida kvalifikācija ir spēkā, līdz ierēdnim tiek noteikta jauna funkcija, kas atbilst citam amata veidam.”

9 2013. gada 16. decembrī Komisija pieņēma lēmumu C(2013) 8968 *final* par vispārīgiem jauno Civildienesta noteikumu 45. panta īstenošanas noteikumiem, kas ir publicēts 2013. gada 19. decembra *Informations administratives*, Nr. 55-2013. Atbilstoši minēto vispārīgo īstenošanas noteikumu 3. panta otrajam ievilkumam “lēmumu par ierēdņa paaugstināšanu amatā var pieņemt tikai tad”, “ja amatā paaugstināšanas procedūras uzsākšanas brīdī [..] ierēdnis ieņem amatu, kas atbilst vienam no [jauno Civildienesta] noteikumu I pielikuma A punktā, XIII pielikuma 30. panta 1. punktā vai 31. panta 1. punktā minētajiem amatu veidiem pakāpē, kurā viņš var tikt paaugstināts”.

10 Pēc tam, kad 2014. gada 1. janvārī šī sprieduma 3.–9. punktā minētie pasākumi stājās spēkā, AD 12 pakāpes prasītāji tika klasificēti kā “administrators”, kas nozīmēja, ka viņi varēja virzīties pa karjeras kāpnēm no AD 5 pakāpes līdz AD 12 pakāpei, bet AD 13 pakāpes prasītāji tika klasificēti kā “administrators pārejas posmā”, liedzot viņiem jebkādu iespēju tikt paaugstinātiem augstākā pakāpē. Tādējādi 2013. gada 30. decembrī Komisijas iecēlējinstitūcija (turpmāk tekstā – “iecēlējinstitūcija”) datorizētā personāla pārvaldības sistēmā “SysPer 2” (turpmāk tekstā – “*SysPer 2*”) veica izmaiņas prasītāju personas lietās, norādot viņu jauno ieņemamā amata veidu, kā rezultātā viņiem no 2014. gada 1. janvāra vairs nebija tiesību tikt paaugstinātiem augstākā pakāpē.

11 Laikposmā no 2014. gada 12. līdz 31. martam astoņi prasītāji saskaņā ar Civildienesta noteikumu 90. panta 2. punktu katrs atsevišķi iesniedza sūdzības par iecēlējinstitūcijas gan vispārpiemērojamiem, gan individuāliem lēmumiem liegt prasītājiem iespēju tikt paaugstinātiem augstākā pakāpē ikgadējās paaugstināšanas amatā ietvaros, kā tas ir paredzēts jauno Civildienesta noteikumu 45. pantā.

12 2014. gada 11. un 24. aprīlī attiecīgi abi pārējie prasītāji, proti, GH un GC, katrs atsevišķi iesniedza līdzīgas sūdzības.

13 Ar 2014. gada 3. jūlija lēmumiem, kas tika formulēti identiski, iecēlējinstitūcija noraidīja sūdzības, kas tika iesniegtas laikposmā no 2014. gada 12. līdz 31. martam, izņemot GK sūdzību, kas tika noraidīta ar iecēlējinstitūcijas 2014. gada 17. jūlija lēmumu. Turklāt iecēlējinstitūcija ar 2014. gada 6. augusta lēmumu noraidīja 2014. gada 11. un 24. aprīlī iesniegtās sūdzības.

Tiesvedība un lietas dalībnieku prasījumi

14 Ar prasības pieteikumu, kas Eiropas Savienības Civildienesta tiesas kancelejā iesniegts 2014. gada 20. oktobrī un sākotnēji tika reģistrēts ar numuru F-113/14, prasītāji cēla šo prasību.

15 Ar 2014. gada 26. novembra lēmumu Civildienesta tiesas trešās palātas priekšsēdētājs, uzklausījis lietas dalībniekus, nolēma apturēt šo tiesvedību līdz brīdim, kad lietās *U4U* u.c./Parlaments un Padome (T-17/14) un *USFSPEI*/Parlaments un Padome (T-75/14) pieņemtie nolēmumi iegūs *res judicata* spēku.

16 Eiropas Savienības Padome un Eiropas Parlaments attiecīgi 2014. gada 10. decembrī un 2015. gada 20. janvārī saskaņā ar Civildienesta tiesas Reglamenta 86. pantu lūdza atļauju iestāties lietā Komisijas prasījumu atbalstam. Šajā ziņā tie tika informēti par to, ka to lūgumi tiks izskatīti pēc tiesvedības atjaunošanas.

17 Atbilstoši Eiropas Parlamenta un Padomes Regulas (ES, Euratom) 2016/1192 (2016. gada 6. jūlijs) par to, lai Vispārējai tiesai nodotu kompetenci pirmajā instancē izskatīt domstarpības starp Eiropas Savienību un tās darbiniekiem (OV 2016, L 200, 137. lpp.), 3. pantam šī lieta tika nodota Vispārējai tiesai tādā stāvoklī, kādā tā bija 2016. gada 31. augustā, un turpmāk tā ir jāizskata atbilstoši Vispārējās tiesas Reglamentam. Tādējādi šī lieta tika reģistrēta ar numuru T-526/16 un nodota pirmajai palātai.

18 Pēc 2016. gada 15. septembra sprieduma *U4U* u.c./Parlaments un Padome (T-17/14, nav publicēts, EU:T:2016:489) un vēlāk 2017. gada 16. novembra sprieduma *USFSPEI*/Parlaments un Padome (T-75/14, EU:T:2017:813) pasludināšanas un konstatējuma, ka par šiem nolēmumiem netika iesniegta apelācijas sūdzība Eiropas Savienības Tiesas Statūtu 56. pantā noteiktajā termiņā, tiesvedība šajā lietā tika atjaunota un tādējādi Komisija tika aicināta iesniegt iebildumu rakstu, kuru tā iesniedza noteiktajā termiņā, proti, 2018. gada 17. aprīlī.

19 Ar 2018. gada 19. aprīļa lēmumu Parlamentam un Padomei atbilstoši Reglamenta 144. pantam tika atļauts iestāties lietā Komisijas prasījumu atbalstam.

20 2018. gada 31. maijā prasītāji iesniedza repliku procesuālo rakstu iesniegšanas otrajā kārtā, ko bija atļāvusi Vispārējā tiesa.

21 2018. gada 31. maijā Parlaments un Padome iesniedza iestāšanās rakstus, par kuriem puses neiesniedza apsvērumus.

22 Pēc tam, kad saistībā ar lietu FZ u.c./Komisija (T-540/16) tika iesniegts lūgums par šīs lietas apvienošanu ar izskatāmo lietu, šajā jautājumā tika uzklausīti lietas dalībnieki, un viņi pret to neiebilda.

23 Tiesvedības rakstveida daļa tika pabeigta pēc atbildes raksta uz repliku iesniegšanas 2018. gada 17. jūlijā.

24 Pēc lietas dalībnieku uzklausīšanas ar 2018. gada 18. septembra lēmumu šī lieta tika apvienota ar lietām T-525/16 (GQ u.c./Komisija) un T-540/16 (FZ u.c./Komisija) mutvārdu procesam.

25 2018. gada 17. oktobra tiesas sēdē tika uzklausīti lietas dalībnieku mutvārdu paskaidrojumi. Tiesas sēdē Vispārējā tiesa lūdza Komisijai divu nedēļu laikā sniegt konkrētu informāciju par prasītāju pašreizējo Civildienesta noteikumos noteikto stāvokli. Pēc tam, kad Komisija 2018. gada 31. oktobrī iesniedza atbildi un prasītāji 2018. gada 13. novembrī – apsvērumus, tiesvedības mutvārdu daļa tika pabeigta.

26 Prasītāju prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:

– galvenokārt:

  – atzīt, ka jauno Civildienesta noteikumu 45. pants un I pielikums, kā arī pārejas noteikumi, kuri uz tiem attiecas, ir prettiesiski;

– atcelt iecēlējinstitūcijas vispārpiemērojamos un individuālos lēmumus liegt viņiem jebkādu iespēju 2014. gada amatā paaugstināšanas ietvaros paaugstināt amatā ierēdņus, kuri ir AD 12 vai AD 13 pakāpes ierēdņi;

– piespriest Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus;

– pakārtoti:

– atcelt iecēlējinstitūcijas vispārpiemērojamos un individuālos lēmumus liegt jebkādu iespēju 2014. gada amatā paaugstināšanas ietvaros paaugstināt amatā prasītājus, kas ir AD 12 vai AD 13 pakāpes ierēdņi;

– piespriest Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

27 Komisijas prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:

– noraidīt prasību;

– piespriest prasītājiem atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

28 Parlaments lūdz Vispārējai tiesai noraidīt prasītāju argumentus, kas ir izvirzīti, lai panāktu jauno Civildienesta noteikumu 45. panta un I pielikuma, kā arī ar tiem saistīto pārejas pasākumu nepiemērojamību.

29 Padomes prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:

– noraidīt prasību;

– piespriest prasītājiem atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Juridiskais pamatojums

Par prasības pieņemamību

30 Sākumā Komisija, uzskatīdama prasību par pieņemamu, uzsver, ka faktiski tā attiecas tikai uz iecēlējinstitūcijas lēmumiem par prasītāju klasifikāciju katrā atsevišķā gadījumā pēc amatu veidiem "administrators pārejas posmā" vai "administrators", kas ir stājusies spēkā 2014. gada 1. janvārī. Tomēr tā norāda, ka astoņi prasītāji savas sūdzības par šiem viņiem nelabvēlīgajiem aktiem iesniedza Civildienesta noteikumos paredzētajā termiņā, savukārt tas tā nav GH un GC gadījumā. Tomēr atbilstoši 2015. gada 16. jūlija rīkojuma FG/Komisija (F-20/15, EU:F:2015:93) 57. punktam tā ierosina uzskatīt, ka viņu sūdzības tika iesniegtas trīs mēnešu laikā no 2014. gada 14. aprīļa paziņojuma.

31 Tā kā nelabvēlīga tiesību akta Civildienesta noteikumu 90. panta 2. punkta un 91. panta 1. punkta izpratnē pastāvēšana ir obligāts priekšnosacījums, lai ierēdņu celtā prasība par viņu iestādes lēmumu tiktu atzīta par pieņemamu, šīs lietas apstākļos vispirms ir jānoskaidro, kādus aktus prasītāji vēlas apstrīdēt, ceļot šo prasību, un ir jāizvērtē, vai šie akti ir viņiem nelabvēlīgi (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2017. gada 28. aprīlis, HN/Komisija, T-588/16, nav publicēts, EU:T:2017:292, 39. punkts, un rīkojumu, 2015. gada 16. jūlijs, FG/Komisija, F-20/15, EU:F:2015:93, 43. punkts). Tā kā atbilstoši LESD 270. pantam un Civildienesta noteikumu 91. pantam Vispārējā tiesā celtās prasības pieņemamība ir atkarīga no pirmstiesas procedūras pareizas norises un tajā noteiktā termiņa (skat. spriedumu,

2017. gada 28. aprīlis, HN/Komisija, T-588/16, nav publicēts, EU:T:2017:292, 36. punkts un tajā minētā judikatūra), turpinājumā būs jānoskaidro, vai katrs no prasītājiem savu attiecīgo sūdzību ir iesniedzis Civildienesta noteikumu 90. panta 2. punktā noteiktajā termiņā.

32 Šajā ziņā ierēdņi, kas 2013. gada 31. decembrī bija AD 5 līdz AD 13 pakāpes administratori, varēja tikt klasificēti pēc dažādiem amatu veidiem, proti, kā "administrators pārejas posmā", "administrators", "padomdevējs vai līdzvērtīgs amats" vai "nodaļas vadītājs vai līdzvērtīgs amats" (šajā nozīmē skat. spriedumus, 2017. gada 28. aprīlis, HN/Komisija, T-588/16, nav publicēts, EU:T:2017:292, 40. punkts, un 2015. gada 16. jūlijs, EJ u.c./Komisija, F-112/14, EU:F:2015:90, 43. punkts).

33 Tādējādi iecēlējinstitūcijas lēmumi klasificēt katru atsevišķu prasītāju tādos amatu veidos kā "administrators pārejas posmā" vai "administrators", kas tika pieņemti 2013. gada 30. decembrī un īstenoti, pievienojot personas lietās *SysPer 2* norādi par prasītāju klasifikāciju pēc šiem amatu veidiem (turpmāk tekstā – "apstrīdētie lēmumi"), ir viņiem nelabvēlīgi, jo tādējādi no 2014. gada 1. janvāra viņi zaudēja tiesības tikt paaugstinātiem augstākā pakāpē (šajā nozīmē skat. spriedumus, 2017. gada 28. aprīlis, HN/Komisija, T-588/16, nav publicēts, EU:T:2017:292, 42. punkts un tajā minētā judikatūra, un 2015. gada 16. jūlijs, EJ u.c./Komisija, F-112/14, EU:F:2015:90, 45. punkts).

34 Turklāt, kā atzīst Komisija, prasītāji, izņemot GH un GC, šos lēmumus apstrīdēja, iesniedzot sūdzības trīs mēnešu termiņā atbilstoši Civildienesta noteikumu 90. panta 2. punktam.

35 Savukārt divu prasītāju sūdzības, kas attiecīgi tika iesniegtas 2014. gada 24. un 11. aprīlī, ņemot vērā Civildienesta noteikumu 90. panta 2. punktā paredzēto trīs mēnešu termiņu, nevar tikt uzskatītas par tādām, kas iesniegtas novēloti. Proti, ir jākonstatē, ka Komisija nevar norādīt konkrētu datumu, kad tieši šie prasītāji tika informēti par viņu attiecīgajās personas lietās *SysPer 2* izdarītajiem grozījumiem, kas tika veikti 2013. gada 30. decembrī, jo, pārkāpjot Civildienesta noteikumu 25. un 26. pantu, tā nebija viņiem paziņojusi šos viņiem adresētos individuālos lēmumus (šajā nozīmē skat. rīkojumu, 2015. gada 16. jūlijs, FG/Komisija, F-20/15, EU:F:2015:93, 46. punkts un tajā minētā judikatūra).

36 Šajos apstākļos ir jāatzīst, ka, pat pieņemot, ka divi attiecīgie prasītāji par *SysPer 2* izdarītajiem grozījumiem attiecībā uz viņu amatu veidiem uzzināja attiecīgi 2014. gada 24. un 11. janvārī, veids, kādā viņi tika informēti par šiem lēmumiem, varēja viņus maldināt (šajā nozīmē skat. spriedumu, 1979. gada 5. aprīlis, *Orlandi*/Komisija, 117/78, EU:C:1979:109, 11. punkts).

37 Šajos apstākļos šī prasība, ciktāl tā ir vērsta pret apstrīdētajiem lēmumiem, ir jāatzīst par pieņemamu. Turklāt, ņemot vērā pirmstiesas procedūras attīstību, ir jāņem vērā lēmumu noraidīt prasītāju sūdzības pamatojums, kam ir jāatbilst strīdīgo lēmumu pamatojumam (šajā nozīmē skat. spriedumus, 2009. gada 9. decembris, Komisija/*Birkhoff*, T-377/08 P, EU:T:2009:485, 58. un 59. punkts, un 2018. gada 16. janvāris, SE/Padome, T-231/17, nav publicēts, EU:T:2018:3, 22. punkts).

Par prasījumiem atzīt, ka dažas Civildienesta noteikumu normas ir prettiesiskas

38 Attiecībā uz prasījumu Vispārējai tiesai atzīt, ka jauno Civildienesta noteikumu 45. pants un ar to saistītie pārejas pasākumi ir prettiesiski, ir jāatgādina, ka ierēdnis vai darbinieks, izvirzot prasījumu atcelt pret viņu vērstu individuālu lēmumu, saskaņā ar LESD 277. pantu var atsaukties uz vispārpiemērojama akta, uz kura pamata tika pieņemts šis lēmums, prettiesiskumu. Saskaņā ar šo pēdējo minēto tiesību normu tikai Savienības tiesai ir tiesības atzīt vispārpiemērojama akta prettiesiskumu un izdarīt secinājumus par tā nepiemērojamību, kas no tiem izriet attiecībā uz tajā apstrīdēto individuālo aktu (spriedums, 2016. gada 27. oktobris, ECB/*Cerafogli*, T-787/14 P, EU:T:2016:633, 49. punkts).

39 Tomēr Savienības tiesas saskaņā ar LESD 277. pantu veiktam konstatējumam nav *erga omnes* ietekmes, jo, lai arī tiek atzīts individuālā apstrīdētā lēmuma prettiesiskums, tomēr vispārpiemērojamam tiesību aktam tiek ļauts turpināt pastāvēt tiesību sistēmā, neietekmējot citu aktu tiesiskumu, kuri pieņemti uz tā pamata un kuri nav apstrīdēti prasības celšanai noteiktajā termiņā (šajā nozīmē skat. spriedumus, 1974. gada 21. februāris, *Kortner* u.c./Padome u.c., no 15/73 līdz 33/73, 52/73, 53/73, no 57/73 līdz 109/73, 116/73, 117/73, 123/73, 132/73 un no 135/73 līdz 137/73, EU:C:1974:16, 37. un 38. punkts, un 2016. gada 27. oktobris, ECB/*Cerafogli*, T-787/14 P, EU:T:2016:633, 53. punkts).

40 No tā izriet, ka Savienības tiesai, izskatot prasību atcelt nelabvēlīgu individuālu tiesību aktu, ir tiesības netieši konstatēt vispārpiemērojamas tiesību normas, uz kuru ir balstīts apstrīdētais akts, prettiesiskumu. Tomēr tai nav tiesību veikt šādus konstatējumus savu spriedumu rezolutīvajā daļā (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2009. gada 21. oktobris, *Ramaekers-Jørgensen*/Komisija (F-74/08, EU:F:2009:142, 37. punkts).

41 Tādējādi, kā pamatoti apgalvo Komisija, prasījumi atzīt, ka jauno Civildienesta noteikumu 45. pants un I pielikums, kā arī pārejas noteikumi, kuri uz tiem attiecas, ir prettiesiski, ciktāl uz tiem nav attiecināma iebilde par prettiesiskumu, kas ir celta saskaņā ar LESD 277. pantu, un ciktāl to mērķis ir panākt apstrīdēto lēmumu atcelšanu, ir jānoraida kā acīmredzami nepieņemami.

Par prasījumiem atcelt tiesību aktu

42 Lai pamatotu savus prasījumus atcelt tiesību aktu, prasītāji galvenokārt izvirza vienu vienīgu pamatu, kas ir balstīts uz jauno Civildienesta noteikumu 45. panta un I pielikuma prettiesiskumu. Pakārtoti viņi izvirza divus citus pamatus – pirmais attiecas uz minētā 45. panta pārkāpumu un acīmredzamu kļūdu vērtējumā, bet otrais pamats ir balstīts uz pienākuma norādīt pamatojumu neizpildi.

43 Komisija, kuru atbalsta Parlaments un Padome, lūdz noraidīt visus pamatus kā nepamatotus.

Par pirmo pamatu – jauno Civildienesta noteikumu 45. panta un I pielikuma prettiesiskumu

44 Prasītāji uzskata, ka ar jaunajos Civildienesta noteikumos paredzēto noteikumu, proti, neiespējamību AD 12 vai AD 13 pakāpes ierēdņus, kas klasificēti kā "administrators" vai "administrators pārejas posmā", paaugstināt augstākā pakāpē saskaņā ar jauno Civildienesta noteikumu 45. pantu, neesot ievērots vienlīdzīgas attieksmes princips, tiesības veidot karjeru un samērīguma princips, kā arī pienākums ņemt vērā ierēdņu intereses. Šajā saistībā viņi uzskata, ka tad, kad viņi tika pieņemti darbā, viņu tiesības tikt paaugstinātiem amatā līdz AD 14 pakāpei nebija ierobežotas. Tādējādi ar minēto jauno Civildienesta noteikumu pantu un I pielikumu esot aizskartas viņu iegūtās tiesības. Tādējādi viņi norāda, ka gan jauno Civildienesta noteikumu 45. pants, gan I pielikums ir prettiesiski.

45 Komisija, kuru atbalsta Parlaments un Padome, lūdz noraidīt iebildi par prettiesiskumu kā nepamatotu.

46 Šajā pamatā ir sešas daļas, kas ir jāizskata secīgi.

– Par pirmā pamata pirmo daļu – vienlīdzīgas attieksmes un tiesību veidot karjeru principu neievērošanu

47 Lai pamatotu pirmā pamata pirmo daļu, prasītāji apgalvo, ka, ņemot vērā Civildienesta noteikumu 5. panta 5. punktu, saskaņā ar kuru "vienādi amatā iecelšanas nosacījumi un dienesta karjera attiecas uz visiem ierēdņiem, kuri strādā vienā un tai pašā funkciju grupā", Savienības likumdevējs neesot ievērojis vienlīdzīgas attieksmes un tiesību veidot karjeru principus.

48 Šajā ziņā prasītāji uzskata, ka Savienības likumdevējs, jauno Civildienesta noteikumu 45. pantā precizēdams, ka, "ja vien netiek piemērota 4. pantā un 29. panta 1. punktā paredzētā procedūra, ierēdņus var paaugstināt amatā tikai tad, ja viņi ieņem amatu, kas atbilst vienam no amatu veidiem, kas izklāstīti [I pielikuma A punktā] nākamajā augstākā pakāpē", neesot ievērojis vienlīdzīgas attieksmes un tiesību veidot karjeru principus, klasificējot prasītājus kā "administrators" vai "administrators pārejas posmā", kā rezultātā tagad viņiem ir liegta iespēja tikt paaugstinātiem augstākā pakāpē, jo tā ir rezervēta ierēdņiem, kas ieņem tādus amatus kā "nodaļas vadītājs vai līdzvērtīgs amats" vai "padomdevējs vai līdzvērtīgs amats".

49 Pēc prasītāju domām, ar to ir pieļauta nevienlīdzīga attieksme pret administratoriem, kas tomēr ir klasificēti tajā pašā funkciju grupā, jo gan AD 5 līdz AD 11 pakāpes administratori, gan AD 9 līdz AD 13 pakāpes administratori, kas pilda "nodaļas vadītāja vai līdzvērtīga amata" vai "padomdevēja vai līdzvērtīga amata" pienākumus, arī turpmāk var izmantot amatā paaugstināšanas mehānismu, kas ir balstīts uz ierēdņu, kuri ir klasificēti tādās pakāpēs vai pilda tādu amata veidu pienākumus, nopelnu salīdzināšanu laikā, savukārt prasītāju paaugstināšana AD 13 vai AD 14 pakāpē esot iespējama tikai saskaņā ar Civildienesta noteikumu 4. pantā un 29. panta 1. punktā paredzēto procedūru, kas nedod iespēju tikt paaugstinātiem amatā, sniedzot pierādījumus par gūtajiem nopelniem laikā, jo paaugstināšana amatā būtībā esot balstīta uz to ierēdņu administratoru kompetences novērtējumu, kas ir pieteikušies vakantajai amata vietai "nodaļas vadītājs vai līdzvērtīgs amats" vai "padomdevējs vai līdzvērtīgs amats".

50 Turklāt, lai arī zemākas pakāpes – AD 5 līdz AD 11 pakāpes – administratoriem esot sniegtas paaugstināšanas amatā garantijas, ņemot vērā, kādu [ierēdņu] skaitu iecēlējinstitūcija katru gadu ir nolēmusi paaugstināt amatā iestādē, prasītājiem ir noteikti ierobežojumi saistībā ar vakanto amata vietu "nodaļas vadītājs vai līdzvērtīgs amats" vai "padomdevējs vai līdzvērtīgs amats" skaitu, par ko katru gadu lemj iecēlējinstitūcija atbilstoši Civildienesta noteikumu 4. pantā un 29. panta 1. punktā paredzētajai procedūrai. Turklāt procedūrā, kurā notiek iecelšana šajos amatos, iecēlējinstitūcijai esot plašāka rīcības brīvība nekā amatā paaugstināšanas procedūrā, it īpaši tāpēc, ka tajā neesot iesaistīta amatā paaugstināšanas komiteja. Prasītāji piebilst, ka minētajā amatā iecelšanas procedūrā viņi konkurē ne tikai ar citiem Komisijas administratoriem, kā tas notiek, veicot nopelnu salīdzināšanu amatā paaugstināšanas procedūrā, bet arī ar citu iestāžu administratoriem, kas mazinot viņu izredzes tikt paaugstinātiem amatā.

51 Šajā ziņā ir jāatgādina, ka juridiskajai saiknei starp ierēdņiem un administrāciju ir normatīvs, nevis līgumattiecību raksturs (šajā nozīmē skat. spriedumu, 1975. gada 19. marts, *Gillet*/Komisija, 28/74, EU:C:1975:46, 4. punkts). Tādējādi Savienības likumdevējs jebkurā brīdī var grozīt ierēdņu pienākumus un tiesības, un šajā saistībā tādi tiesību akti, ar ko groza tiesību normas, piemēram, regulas, ar kurām groza Civildienesta noteikumus, kas ir pieņemti saskaņā ar LESD 336. pantu, attiecas – ja nav paredzētas atkāpes – uz nākotnes situācijām, kas radušās, pamatojoties uz agrāko tiesību aktu, izņemot situācijas, kas radušās un galīgi īstenotas, pamatojoties uz agrāko tiesību normu, kura radījusi iegūtās tiesības (šajā nozīmē skat. spriedumus, 2008. gada 22. decembris, *Centeno Mediavilla* u.c./Komisija, C-443/07 P, EU:C:2008:767, 60.–62. punkts, un 2015. gada 16. jūlijs, EJ u.c./Komisija, F-112/14, EU:F:2015:90, 58. punkts).

52 Taču saskaņā ar judikatūru tiesības saistībā ar Civildienesta noteikumu reformu uzskata par iegūtām, ja tās radījušais fakts ir noticis pirms tiesību akta grozījuma, bet tas tā nav attiecībā uz tiesībām, kuras radījušais fakts tomēr nav īstenojies, pamatojoties uz tiesību aktu, kurš ir grozīts. Tādējādi, ja – tāpat kā šajā lietā – ierēdņiem līdz jauno Civildienesta noteikumu stāšanās spēkā brīdim bija tikai tiesības veidot karjeru un to īstenošana bija atkarīga no iecēlējinstitūcijas lēmuma par paaugstināšanu augstākā pakāpē, kuru tā vēl – šajā gadījumā 2014. gada 1. janvārī – nebija pieņēmusi, šie ierēdņi nevar atsaukties uz iegūtajām tiesībām, ciktāl runa ir par tiesību uz šo paaugstināšanu amatā saglabāšanu pēc šī datuma (šajā nozīmē skat. spriedumus, 2008. gada 22. decembris, *Centeno Mediavilla* u.c./Komisija, C-443/07 P, EU:C:2008:767, 63.–65. punkts, un 2015. gada 16. jūlijs, EJ u.c./Komisija, F-112/14, EU:F:2015:90, 59. punkts).

53 Turklāt ierēdņi nevar atsaukties uz tiesiskās paļāvības aizsardzības principu, apstrīdot jaunu tiesību akta normu, it īpaši jomā, kurā Savienības likumdevējam ir plaša rīcības brīvība (spriedumi, 2008. gada 22. decembris, *Centeno Mediavilla* u.c./Komisija, C-443/07 P, EU:C:2008:767, 91. punkts, un 2015. gada 16. jūlijs, EJ u.c./Komisija, F-112/14, EU:F:2015:90, 60. punkts). Tādējādi prasītāju argumenti par tiesiskās paļāvības principa un viņu apgalvoto iegūto tiesību, ciktāl tās ir tiesības tikt paaugstinātam amatā augstākā pakāpē, neievērošanu, ierobežojot viņu karjeras izaugsmi, par ko esot lēmis minētais likumdevējs un/vai Komisija un kas izriet no klasificēšanas tādā amata veidā kā "administrators" vai "administrators pārejas posmā", ir jānoraida.

54 Turpinājumā ir jāuzsver, ka, tā kā Savienības likumdevējam ir plaša rīcības brīvība, Regulas Nr. 1023/2013 19. apsvērumā un jauno Civildienesta noteikumu I pielikuma A punkta 1. apakšpunktā tas var AD 13 un AD 14 pakāpes likumīgi rezervēt ierobežotam administratoru skaitam, šajā gadījumā tikai ierēdņiem, kuri pilda augsta līmeņa pienākumus šī apsvēruma izpratnē, proti, "pilda svarīgus pienākumus".

55 It īpaši – pretēji tam, ko apgalvo prasītāji, – Savienības likumdevējs varēja uzskatīt, ka piekļuve AD 13 vai AD 14 pakāpes amatam vairs nav jānodrošina, veicot administratoru paaugstināšanu amatā saskaņā ar 2004. gada Civildienesta noteikumu 45. pantu, atbilstoši kuram paredzētās procedūras mērķis saskaņā ar judikatūru ir modulēt ierēdņu karjeru, ņemot vērā viņu centienus un nopelnus, tostarp laikā (spriedumi, 2007. gada 11. jūlijs, *Konidaris*/Komisija, T-93/03, EU:T:2007:209, 91. punkts, un 2015. gada 16. jūlijs, EJ u.c./Komisija, F-112/14, EU:F:2015:90, 72. punkts), bet no šī laika tā ir jānodrošina amatā iecelšanas procedūrā, kas ir paredzēta jauno Civildienesta noteikumu 4. pantā un 29. panta 1. punktā.

56 Atbilstoši šai pašai judikatūrai Civildienesta noteikumu 29. panta 1. punktā paredzētās vakantās amata vietas aizpildīšanas procedūras mērķis ir meklēt dienestam, iestādei vai citām iestādēm ierēdni, kas vislabāk spēj pildīt aizpildāmā amata pienākumus. Taču, tā kā Savienības likumdevēja mērķis bija racionalizēt publiskos izdevumus un savstarpējo saikni starp pienākumiem un pakāpi, tas varēja uzskatīt, ka šāda procedūra būs vispiemērotākā, kas ļaus iecēlējinstitūcijai svarīgākos un augsta līmeņa pienākumus uzticēt ierobežotam ierēdņu skaitam, kuri apliecina visatbilstīgākās profesionālās prasmes, šajā gadījumā, administratoriem, kuri var pildīt "nodaļas vadītāja vai līdzvērtīga amata" vai "padomdevēja vai līdzvērtīga amata" pienākumus, kas no objektīvā viedokļa ir svarīgāki par parasto administratoru pienākumiem.

57 Turklāt ir jāuzsver, ka iecēlējinstitūcijai ir plaša rīcības brīvība savu dienestu organizācijā un strukturēšanā un līdz ar to uzdevumu, kurus tā uzskata par nepieciešamu uzticēt saviem ierēdņiem un darbiniekiem, atbildības līmeņa vērtējumā (skat. spriedumu, 2017. gada 28. aprīlis, HN/Komisija, T-588/16, nav publicēts, EU:T:2017:292, 81. punkts un tajā minētā judikatūra), un tas nozīmē, ka budžeta iestādes uzraudzībā tā var brīvi noteikt un racionalizēt tai nepieciešamo "nodaļas vadītāja vai līdzvērtīga amata" vai "padomdevēja vai līdzvērtīga amata" vietu skaitu.

58 Šajā ziņā, pretēji tam, ko apgalvo prasītāji, Civildienesta noteikumu grozījumi attiecībā uz administratoru karjeras struktūru nav pretrunā tam, ka jaunajos noteikumos ir paturēts 5. panta 5. punkts, saskaņā ar kuru "vienādi amatā iecelšanas nosacījumi un dienesta karjera attiecas uz visiem ierēdņiem, kuri strādā vienā un tai pašā funkciju grupā". Proti, atbilstoši jaunajiem Civildienesta noteikumiem visiem ierēdņiem, neatkarīgi no viņu pieņemšanas darbā vai stāšanās amatā dienas, ir jāizpilda identiski karjeras virzības nosacījumi, proti, izaugsme ir iespējama līdz AD 12 pakāpei, piemērojot tikai paaugstināšanas amatā mehānismu, kas paredzēts jauno Civildienesta noteikumu 45. pantā, un gadījumā, ja viņi vēlas sasniegt augstāku pakāpi, viņiem ir dota iespēja ieņemt atbildīgākus amatus, piedaloties jauno Civildienesta noteikumu 4. pantā un 29. panta 1. punktā paredzētajā procedūrā, kas tiek rīkota, lai aizpildītu tādas amata vietas kā "nodaļas vadītājs vai līdzvērtīgs amats" vai "padomdevējs vai līdzvērtīgs amats".

59 Runājot par tiesību veidot karjeru principu, vēl ir jāatgādina, ka Savienības tiesībās nav skaidri nostiprināts nedz karjeras vienotības princips, nedz karjeras princips. Savukārt judikatūrā tiesību veidot karjeru princips ir noteikts kā īpašs veids, kādā ierēdņiem ir piemērojams vienlīdzīgas attieksmes princips (spriedums, 2008. gada 5. marts, *Toronjo Benitez*/Komisija, F-33/07, EU:F:2008:25, 87. un 88. punkts, un rīkojums, 2011. gada 27. septembris, *Lübking* u.c./Komisija, F-105/06, EU:F:2011:152, 81. un 82. punkts).

60 Šajā ziņā no Civildienesta noteikumu 5. panta 5. punkta izriet, ka "vienādi amatā iecelšanas nosacījumi un dienesta karjera attiecas uz visiem ierēdņiem, kuri strādā vienā un tai pašā funkciju grupā". Tomēr no jauno Civildienesta noteikumu 45. panta izriet, ka Savienības likumdevējs ir nolēmis, ka no 2014. gada 1. janvāra, "ja vien netiek piemērota [Civildienesta noteikumu] 4. pantā un 29. panta 1. punktā paredzētā procedūra, ierēdņus var paaugstināt amatā tikai tad, ja viņi ieņem amatu, kas atbilst vienam no amatu veidiem, kas izklāstīti I pielikuma A punktā, nākamajā augstākā pakāpē". Tādējādi, kā izriet no Regulas Nr. 1023/2013 19. apsvēruma, Savienības likumdevējs, īstenojot Civildienesta noteikumu 5. panta 5. punktu, kurā ir prasīti "vienādi amatā iecelšanas [un karjeras virzības] nosacījumi" visiem administratoriem, ir vēlējies pārstrukturēt administratoru karjeras grupu, paredzot parasto administratoru karjeras grupu, kuras ietvaros viņi virzās pa karjeras kāpnēm no AD 5 līdz AD 12 pakāpei, un vēlāk īpašu karjeras grupu, kas ir rezervēta tiem, kuri pilda tādus svarīgus pienākumus kā "nodaļas vadītāja vai līdzvērtīga amata" vai "padomdevēja vai līdzvērtīga amata" pienākumi, ļaujot viņiem piekļūt augstākām AD pakāpēm, proti, AD 13 un AD 14 pakāpei.

61 Tādējādi, kā uzsver Padome, no šī laika pieprasot, ka, ja netiek piemērota noteikumu 4. pantā un 29. panta 1. punktā paredzētā procedūra, ierēdņi var tikt paaugstināti amatā tikai tad, ja viņi ieņem amatu, kas atbilst vienam no amatu veidiem nākamajā augstākajā pakāpē, Savienības likumdevējs ir paredzējis ierobežojumu, kas bez izšķirības ir piemērojams visām funkciju grupām un visiem šo grupu administratoriem un asistentiem, neatkarīgi no viņu pieņemšanas darbā vai stāšanās amatā dienas.

62 Katrā ziņā vienlīdzīgas attieksmes princips, kas ir vispārējs Savienības tiesību princips, kas ir nostiprināts Eiropas Savienības Pamattiesību hartas 20. un 21. pantā un kas ir piemērojams Savienības civildienesta tiesībās, ir pārkāpts tikai tad, ja divām personu kategorijām, kuru faktiskajā un tiesiskajā situācijā nav vērojamas būtiskas atšķirības, tiek piemērota atšķirīga attieksme, ieceļot šīs personas amatā, un ja šāda attieksme nav objektīvi pamatota. Piemērojot šo principu, salīdzināmas situācijas ir jāvērtē, ņemot vērā visus tās raksturojošos elementus (spriedums, 2015. gada 16. jūlijs, EJ u.c./Komisija, F-112/14, EU:F:2015:90, 65. punkts; šajā nozīmē skat. spriedumus, 2008. gada 22. decembris, *Centeno Mediavilla* u.c./Komisija, C-443/07 P, EU:C:2008:767, 76. punkts, un 2011. gada 15. novembris, *Nolin*/Komisija, T-58/11 P, EU:T:2011:664, 37. un 38. punkts).

63 Tādējādi ir jānoskaidro, vai AD 12 vai AD 13 pakāpes ierēdņu, kas ir klasificēti kā "administrators" vai "administrators pārejas posmā", situācija ir salīdzināma ar to "administratoru" situāciju, kas ieņem zemākas pakāpes – AD 5 līdz AD 11 pakāpes – amatus, kā arī ar to ierēdņu situāciju, kas pieder tai pašai funkciju grupai, bet pilda "nodaļas vadītāja vai līdzvērtīga amata" vai "padomdevēja vai līdzvērtīga amata" pienākumus, jo ierēdņi, kas pieder šīm divām pēdējām minētajām grupām, atšķirībā no prasītājiem, saskaņā ar jauno Civildienesta noteikumu 45. pantu var tikt paaugstināti pakāpē, kas ir augstāka par AD 12 vai AD 13 pakāpi.

64 Attiecībā uz ierēdņiem, kas ir AD 5 līdz AD 11 pakāpes administratori un kas, tāpat kā prasītāji, nepilda "nodaļas vadītāja vai līdzvērtīga amata" vai "padomdevēja vai līdzvērtīga amata" pienākumus, ir jākonstatē, ka objektīvi viņi nav tādā pašā situācijā kā tādi AD 12 vai AD 13 pakāpes ierēdņi prasītāji, kas pilda tos pašus "administratoru" pienākumus, jo, pretēji pēdējiem minētajiem, viņi vēl nav sasnieguši maksimālo pakāpi, kas ir paredzēta amatu veidā, kurā viņiem ir tiesības tikt paaugstinātiem.

65 Taču saskaņā ar judikatūru vienlīdzīgas attieksmes princips ietver to, ka visiem tajā pašā pakāpē paaugstinātajiem ierēdņiem ar vienādiem panākumiem ir jābūt tādām pašām iespējām tikt paaugstinātiem augstākā pakāpē (skat. spriedumu, 2015. gada 16. jūlijs, EJ u.c./Komisija, F-112/14, EU:F:2015:90, 70. punkts un tajā minētā judikatūra).

66 Tādējādi tagad prasītāju situācija ir jāsalīdzina ar to AD 12 vai AD 13 pakāpes ierēdņu situāciju, kuri pilda "nodaļas vadītāja vai līdzvērtīga amata" vai "padomdevēja vai līdzvērtīga amata" pienākumus.

67 Šajā ziņā, ņemot vērā nodaļu vadītājiem uzticēto pienākumu, kas ir būtiski svarīgāki par to administratoru pienākumiem, kuri ir tieši šo nodaļu vadītāju pakļautībā, būtību, prasītāji nevar apgalvot, ka viņu situācija būtu salīdzināma ar minēto nodaļu vadītāju, kuriem šajā gadījumā ir AD 12 vai AD 13 pakāpe, situāciju.

68 Attiecībā uz "padomdevējiem vai līdzvērtīgiem amatiem" no judikatūras izriet, ka viņiem – tāpat kā tiem, kas pilda "nodaļas vadītāja vai līdzvērtīga amata" pienākumus, vai ierēdņiem, kas saskaņā ar Komisijas apzīmējumu ir pieņemti darbā kā "vecākie eksperti", – ir jāpilda atšķirīgi vai papildu pienākumi salīdzinājumā ar tiem, kurus pilda "administratori", pat jāveic vadības uzdevumi, kas izpaužas kā "svarīgi pienākumi" vai, iespējams, svarīgāki pienākumi nekā līdz šim, un tas var pamatot to, ka saskaņā ar jaunajiem noteikumiem "juridiskie padomnieki" vai "vecākie eksperti" ieņem amatus, kas atbilst amata veidam "padomnieka vai līdzvērtīga amata" AD 13 pakāpē ar tiesībām tikt paaugstinātam AD 14 pakāpē, pretēji tam, kā tas ir AD 12 vai AD 13 pakāpes "administratoru" gadījumā (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2015. gada 16. jūlijs, EJ u.c./Komisija, F-112/14, EU:F:2015:90, 74. punkts).

69 Katrā ziņā Vispārējā tiesa uzskata, ka prasītāji, tostarp tie, kas pilda nodaļas vadītāja vietnieka pienākumus, nav pierādījuši, ka pienākumi, kurus viņi pildīja 2013. gada 31. decembrī, bija tikpat svarīgi vai arī svarīgāki par tiem, kurus pildīja tās pašas pakāpes nodaļas vadītāji vai padomdevēji.

70 Ņemot vērā iepriekš minētos apsvērumus, pirmā pamata pirmā daļa ir jānoraida.

– Par pirmā pamata otro daļu – samērīguma principa pārkāpumu

71 Lai pamatotu pirmā pamata otro daļu, prasītāji apgalvo, ka viņu karjeras virzības ierobežojums ar AD 12 vai AD 13 pakāpi, kas ieviests ar jauno Civildienesta noteikumu tiesību normām, esot nesamērīgs attiecībā uz Savienības likumdevēja paziņoto mērķi rezervēt augstākas pakāpes ierobežotam ierēdņu skaitam, kuri pilda augstākā līmeņa pienākumus. Pirmkārt, šis mērķis jau esot sasniegts laikā, kad bija spēkā 2004. gada Civildienesta noteikumi, nosakot administratoriem šādu ierobežojumu attiecībā uz piekļuvi AD 15 un AD 16 pakāpēm, jo šīs pakāpes tika rezervētas tikai direktoriem un ģenerāldirektoriem. Otrkārt, prasītāju gadījumā attiecīgais pasākums nevarot tikt uzskatīts par tādu, ar ko var sasniegt apgalvoto mērķi, jo iecēlējinstitūcija katru gadu var pārskatīt to pakāpju skaitu, kas ir rezervētas augstākā līmeņa vadītājiem, kuri pilda "nodaļas vadītāja vai līdzvērtīga amata" vai "padomdevēja vai līdzvērtīga amata" pienākumus, un tādējādi tā var nepamatoti samazināt to administratoru funkciju grupas ierēdņu virzīšanās pa karjeras kāpnēm iespējas, kas nevar tikt paaugstināti pakāpē, kura ir augstāka par AD 12 pakāpi, jo viņi netika iecelti šajos amatos.

72 Šajā ziņā ir jāatgādina, ka samērīguma princips paredz, ka Savienības iestāžu pieņemtie tiesību akti nedrīkst pārsniegt to, kas ir atbilstošs un nepieciešams attiecīgajā tiesiskajā regulējumā leģitīmi paredzēto mērķu īstenošanai, ievērojot, ka gadījumā, ja ir iespējams izvēlēties starp vairākiem atbilstošiem pasākumiem, ir jāizvēlas mazāk ierobežojošais un ka radītās neērtības nav nesamērīgas salīdzinājumā ar sasniedzamajiem mērķiem. Runājot par pārbaudi tiesā attiecībā uz šo nosacījumu ievērošanu, Savienības likumdevējam, ņemot vērā tam piešķirtās pilnvaras, ir plaša rīcības brīvība jomās, kurās tam ir jāizdara gan politiska, gan ekonomiska vai sociāla rakstura izvēle un kurās tam ir jāveic sarežģīti vērtējumi. Tādējādi nav jānoskaidro, vai attiecīgajā jomā pieņemtais pasākums bija

vienīgais vai pēc iespējas labākais pasākums. Ja Savienības likumdevējam ir plaša rīcības brīvība, kā tas ir gadījumā, kad tas saskaņā ar LESD 336. panta izdara grozījumus Civildienesta noteikumos, kā arī Pārējo darbinieku nodarbināšanas kārtībā, šāda pasākuma likumīgumu attiecībā uz samērīguma principa ievērošanu var ietekmēt tikai īstenotā pasākuma acīmredzami nepiemērotais raksturs attiecībā uz mērķi, ko kompetentās iestādes plāno sasniegt (spriedums, 2016. gada 26. februāris, *Bodson* u.c./EIB, T-240/14 P, EU:T:2016:104, 116. un 117. punkts).

73 Izskatāmajā lietā, runājot par šajā lietā aplūkotajām reformas ietvaros pieņemtajām tiesību normām, kas ir stājušās spēkā 2014. gada 1. janvārī, Savienības likumdevējs ir izvirzījis leģitīmu mērķi – noteikt, ka paaugstināšanai augstākā pakāpē būtu jānotiek ar nosacījumu, ka tiek parādīta personīga lojalitāte, uzlabotas prasmes un kompetences un veikti pienākumi, kuru nozīmība pamato ierēdņa iecelšanu minētajā augstākajā pakāpē.

74 Savienības likumdevējs ir vēlējies novērst neapmierinošo situāciju, kas tika konstatēta praksē Savienības civildienestā, proti, ka ne vienmēr varēja tikt konstatēta tieša saikne starp ierēdņu pienākumiem un pakāpi. Šajā ziņā it īpaši no Komisijas 2011. gada 30. marta Ziņojuma Eiropas Parlamentam un Padomei – Līdzvērtība starp iepriekšējo un jauno karjeras struktūru (COM(2011) 171 *final*] izriet, ka "[..] [2004. gada Civildienesta noteikumu] karjeras struktūra algu struktūru nodaļās var[ēja] ietekmēt lielākā mērā, nekā sākotnēji paredzēts" un ka, "piemēram, nav izslēgta iespēja, ka daļas vadītāja alga var[ēja] būt mazāka par pārējo darbinieku, tostarp daļas vadītāja sekretāra, algu" [un ka] "daļu vadītāji var[ēja] tikt iecelti amatā AD 9 pakāpē, bet pārvaldītāji var[ēja] sasniegt AD 14 pakāpi (t.i., atšķirība par piecām pakāpēm pretstatā tikai vienai pakāpei saskaņā ar iepriekšējiem Civildienesta noteikumiem) un sekretāri/lietveži – AST 11 pakāpi (divas pakāpes augstāk par daļu vadītāju sākotnējo pakāpi)".

75 Tādējādi, pēc Savienības likumdevēja uzskatiem, tagad saistībā ar paaugstināšanu amatā lielāks uzsvars ir jāliek nevis uz nopelniem, bet atbildības līmeni. Visbeidzot no Regulas Nr. 1023/2013 nepārprotami izriet, ka minētais likumdevējs ir vēlējies novērst iespēju, ko sniedza 2004. gada Civildienesta noteikumi, saskaņā ar kuriem ierēdņi varēja tikt nepamatoti paaugstināti visaugstākajās pakāpēs, nenosakot saikni starp viņiem uzticētajiem pienākumiem un viņu pakāpi, tāpēc bija iespējams, ka administratoru funkciju grupas ierēdņi iegūst AD 13 un AD 14 pakāpi, ne vienmēr uzņemoties augsta līmeņa vai svarīgus pienākumus.

76 Ņemot vērā šo leģitīmo mērķi, Savienības likumdevējs, nepārkāpjot samērīguma principu, varēja uzskatīt, ka AD 13 un AD 14 pakāpe, kas deva tiesības uz īpaši augstu atalgojuma līmeni, no šī laika var tikt rezervēta tikai administratoriem, kuri pilda augsta līmeņa pienākumus. Līdzīgs pasākums, šķiet, ir piemērots, lai novērstu konstatēto saiknes trūkumu starp, pirmkārt, augsto pakāpi, kādu ir sasnieguši daži administratori saskaņā ar 2004. gada Civildienesta noteikumu 45. pantā paredzēto paaugstināšanas amatā mehānismu, kas būtībā ir balstīts uz attiecīgo personu noteiktā laikā gūtajiem nopelniem, nevis uz viņu spējām un kompetenci, un, otrkārt, viņiem uzticēto pienākumu līmeni, kas ir zemāks par nodaļu vadītājiem vai padomdevējiem uzticēto pienākumu līmeni un kas laika gaitā var nebūt mainījies.

77 Prasītāju minētajam apstāklim, ka administratoru funkciju grupas AD 15 un AD 16 pakāpe laikā, kad bija spēkā 2004. gada Civildienesta noteikumi, bija rezervēta tikai direktoriem un ģenerāldirektoriem, nav nozīmes. Ņemot to vērā, ir jānorāda, ka, veicot reformu, kas tiek piemērota no 2014. gada, Savienības likumdevējs ir vēlējies izslēgt piekļuvi visaugstākajām pakāpēm, piemērojot tikai Civildienesta noteikumu 45. pantā paredzēto paaugstināšanas amatā mehānismu, gan attiecībā uz administratoriem, kurus vairs nevar paaugstināt AD 13 un AD 14 pakāpē ar šī vienkāršā mehānisma palīdzību, gan attiecībā uz "asistentiem" vai "asistentiem pārejas posmā", kuriem paaugstināšana AST 10 un AST 11 pakāpē, izmantojot vienkāršu paaugstināšanu amatā, no šī laika arī ir izslēgta, jo tagad ir piemērojams mehānisms, atbilstoši kuram iecelšana un paaugstināšana amatā, kas atbilst amatu veidam "vecākais asistents", notiek saskaņā ar Civildienesta noteikumu 4. pantā un 29. panta 1. punktā paredzēto procedūru.

78 Ņemot vērā iepriekš minēto, pirmā pamata otrā daļa ir jānoraida kā nepamatota.

– Par pirmā pamata trešo daļu – labas pārvaldības principa pārkāpumu un pienākuma ņemt vērā ierēdņu intereses neizpildi

79 Pirmā pamata trešajā pamatā prasītāji apgalvo, ka iecēlējinstitūcija, pieņemot apstrīdētos lēmumus, neesot pietiekami ņēmusi vērā viņu intereses, tādējādi tā esot gan pārkāpusi labas pārvaldības principu, gan neesot izpildījusi pienākumu ņemt vērā ierēdņu intereses. Turklāt viņi norāda uz apstākli, ka no šī laika viņiem būs jākārto jauni pārbaudījumi, lai tiktu pārbaudītas viņu spējas pildīt "nodaļas vadītāja vai līdzvērtīga amata" pienākumus, lai arī viņi nav mainījuši savu funkciju grupu, ka iecēlējinstitūcija jau esot likusi kārtot šādus pārbaudījumus, pieņemot viņus darbā, un ka viņi ir pierādījuši savus nopelnus visas savas karjeras laikā.

80 Attiecībā uz prasītāju apgalvoto labas pārvaldības principa pārkāpumu un pienākuma ņemt vērā ierēdņu intereses neizpildi ir jākonstatē, ka šie principi neļauj iecēlējinstitūcijai neievērot Civildienesta noteikumu normas, kuras ir pieņēmis Savienības likumdevējs un ar kurām tai tāpat kā citām Savienības iecēlējinstitūcijām, struktūrām un iestādēm ir noteikts pienākums tās piemērot. It īpaši pienākums ņemt vērā ierēdņu intereses nevar tikt interpretēts tādējādi, ka saskaņā ar to iecēlējinstitūcijai būtu jākompensē tiesību tikt paaugstinātiem amatā AD 13 vai AD 14 pakāpē zaudēšana, kā par to ir lēmis Savienības likumdevējs, un būtu jāparedz iekšēji pasākumi, lai radītu vairāk tādu amata vietu kā "nodaļas vadītājs vai līdzvērtīgs amats" vai "padomdevējs vai līdzvērtīgs amats", jo šādas pieejas dēļ iecēlējinstitūcija nevarētu izpildīt minētā likumdevēja gribu un mazinātu reformas ietvaros īstenoto pasākumu gribēto ietekmi.

81 No Regulas Nr. 1023/2013 nepārprotami izriet, ka Savienības likumdevējs ir vēlējies novērst 2004. gada Civildienesta noteikumos paredzēto iespēju nepamatoti paaugstināt ierēdņus visaugstākajās pakāpēs, nenosakot saikni starp viņiem uzticētajiem pienākumiem un viņu pakāpi, tādējādi administratoru funkciju grupas ierēdņi varēja tikt paaugstināti AD 13 un AD 14 pakāpē, ne vienmēr uzņemoties augsta līmeņa vai svarīgus pienākumus.

82 Turklāt iecēlējinstitūcija nevarēja klasificēt prasītājus tādos amatu veidos kā "nodaļas vadītājs vai līdzvērtīgs amats" vai "padomdevējs vai līdzvērtīgs amats". 2013. gada 31. decembrī, tā kā viņi nepildīja pienākumus, kas atbilda šiem amatu veidiem, jo viņi nebija iesnieguši lūgumu piemērot atkāpi, veicot klasifikāciju saskaņā ar jauno Civildienesta noteikumu XIII pielikuma 30. panta 3. punktu, iecēlējinstitūcijai saskaņā ar jauno Civildienesta noteikumu XIII pielikuma 30. panta 2. punktu viņi bija jāklasificē attiecīgi tādos amatu veidos kā "administrators" vai "administrators pārejas posmā" (šajā nozīmē skat. rīkojumu, 2015. gada 16. decembris, *Bärwinkel*/Padome (F-118/14, EU:F:2015:154, 56. punkts).

83 Tādējādi, neraugoties uz grūtībām, kas prasītājiem rodas saistībā ar viņu – no šī laika ierobežotām – iespējām piekļūt tādam amata veidam, kas piešķir viņiem tiesības tikt paaugstinātiem AD 13 vai AD 14 pakāpē, jo ir paredzēti stigrāki atlases noteikumi attiecībā uz piekļuvi šiem amatu veidiem, iecēlējinstitūcija nedrīkst nepiemērot jauno Civildienesta noteikumu normas, dodot priekšroku labas pārvaldības principam vai pienākumam ņemt vērā ierēdņu intereses.

84 Līdz ar to pirmā pamata trešā daļa ir jānoraida kā nepamatota.

– Par pirmā pamata ceturto daļu – iegūto tiesību neievērošanu

85 Lai pamatotu pirmā pamata ceturto daļu, prasītāji apgalvo, ka, liedzot viņiem iespēju tikt paaugstinātiem AD 13 vai AD 14 pakāpē, piemērojot jauno Civildienesta noteikumu 45. pantā paredzēto amatā paaugstināšanas procedūru, Savienības likumdevējs neesot ievērojis viņu iegūtās tiesības, proti, viņu nopelnus salīdzinājumā ar visu attiecīgi AD 12 vai AD 13 pakāpes ierēdņu nopelniem.

86 Šajā ziņā pietiek atgādināt, ka, ja, tāpat kā šajā lietā, ierēdņiem līdz jauno Civildienesta noteikumu piemērošanas brīdim bija tikai tiesības veidot karjeru un to īstenošana bija atkarīga no iecēlējinstitūcijas lēmuma par paaugstināšanu amatā augstākā pakāpē, kuru tā vēl – šajā gadījumā 2014. gada 1. janvārī – nebija pieņēmusi, šie ierēdņi nevar atsaukties uz iegūtajām tiesībām, ciktāl runa ir par tiesību uz šo paaugstināšanu amatā saglabāšanu pēc šī datuma (šajā nozīmē skat. spriedumus, 2008. gada 22. decembris, *Centeno Mediavilla* u.c./Komisija, C-443/07 P, EU:C:2008:767, 63.–65. punkts, un 2015. gada 16. jūlijs, EJ u.c./Komisija, F-112/14, EU:F:2015:90, 59. punkts). Šajā ziņā Starptautiskās Darba organizācijas (SDO) izstrādātajai judikatūrai, kas neattiecas uz Civildienesta noteikumiem, nav nozīmes (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2017. gada 13. decembris, *Arango Jaramillo* u.c./EIB, T-482/16 RENV, EU:T:2017:901, nav publicēts, 113. punkts).

87 Turklāt prasītāji nevar pamatoti apgalvot, ka noteikums, ka ierobežojums attiecībā uz piekļuvi AD 13 vai AD 14 pakāpei, piemērojot jauno Civildienesta noteikumu 45. pantā paredzēto amatā paaugstināšanas procedūru, ir tikai tiem, kas pilda "nodaļas vadītāja vai līdzvērtīga amata" vai "padomdevēja vai līdzvērtīga amata" pienākumus pēc Civildienesta noteikumu 4. pantā un 29. panta 1. punktā paredzētās procedūras pabeigšanas, "acīmredzami apdraud nodarbinātības pamatnosacījumus par pieņemšanu darbā Savienības iestādēs un palikšanu to dienestā".

88 Saskaņā ar jaunajiem noteikumiem tādiem AD 12 vai AD 13 pakāpes ierēdņiem kā prasītāji nav liegta piekļuve augstākām AD 13 vai AD 14 pakāpēm, bet, lai šīs pakāpes sasniegtu, viņiem ir jāpierāda nepieciešamās prasmes, kas atbilst augstajam atbildības līmenim, kāds tiek sagaidīts no personām, kas pilda "nodaļas vadītāja vai līdzvērtīga amata" vai "padomdevēja vai līdzvērtīga amata" pienākumus. Tādējādi nav runa par viņu karjeras ierobežošanu, bet, kā apgalvo Padome, par izmaiņām noteikumos, kas ļauj tikt paaugstinātiem administratoru funkciju grupas augstākajās pakāpēs, šajā gadījumā, tikt atlasītiem, lai ieņemtu jauno amatu, kurā faktiski ir jāpilda austa līmeņa pienākumi, kas pamato ar tiem saistīto augsto atalgojuma līmeni. Tāpēc prasītāji jebkurā brīdī var piedalīties Civildienesta noteikumu 4. un 29. pantā paredzētajā atlases procedūrā, lai ieņemtu amatus, kas atbilst minētajiem amatu veidiem, ļaujot tādējādi viņiem atgūt tiesības tikt paaugstinātiem augstākā pakāpē (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2017. gada 28. aprīlis, HN/Komisija, T-588/16, nav publicēts, EU:T:2017:292, 86. punkts). Turklāt tā arī ir rīkojies prasītāju vairākums, puse no viņiem tika iecelti eksperta amatā, kas piešķir viņiem tiesības tikt paaugstinātiem amatā augstākajās AD 13 un AD 14 pakāpēs.

89 Pakārtoti ir jānorāda, ka katrā ziņā Savienības likumdevējs jauno Civildienesta noteikumu XIII pielikuma 30. panta 5.–9. punktā ar zināmiem nosacījumiem ir paredzējis palielināt tādu AD 12 vai AD 13 pakāpes ierēdņu kā prasītāji atalgojumu un ka turklāt, piemērojot šī 30. panta 10. un 11. punkta noteikumus, gadījumā, ja viņi vēlāk ieņemtu nodaļas vadītāja amatu, pēdējiem minētajiem var tikt saglabāta vai dota iespēja tikt ieceltiem viņiem labvēlīgākā līmenī.

90 Ņemot vērā iepriekš minēto, pirmā pamata ceturtā daļa ir jānoraida.

– Par pirmā pamata piekto daļu – jauno Civildienesta noteikumu XIII pielikuma 9. pantā un I pielikuma B punktā paredzētā skaita neievērošanu

91 Pirmā pamata piektajā daļā prasītāji apgalvo, ka ar jaunajām Civildienesta noteikumu normām esot pārkāpti noteikumi un principi, kas ir piemērojami attiecībā uz amatā paaugstināmo ierēdņu skaitu, kā tas ir paredzēts jauno Civildienesta noteikumu I pielikuma B punktā un minēto noteikumu XIII pielikuma 9. pantā, jo viņiem vairs neesot piemērojamas šīs likmes un tādējādi viņi vairs nevarot cerēt uz paaugstināšanu augstākā pakāpē.

92 Šajā ziņā ir jākonstatē, ka šī argumentācija nav pieņemama. Lai nodrošinātu labāku sakni starp AD 13 vai AD 14 pakāpēm un šo pakāpju ierēdņu atbildības līmeni, Savienības likumdevējs izslēdza piekļuvi šīm pakāpēm, piemērojot tikai Civildienesta noteikumu 45. pantā paredzēto amatā paaugstināšanas procedūru, kurā līdz tam laikam tika nodrošināts zināms automātiskums, [jo] tika noteikts, cik AD 12 vai AD 13 pakāpes administratoru katru gadu tiks paaugstināts AD 13 vai AD 14 pakāpē arī tad, ja viņi nepilda nedz svarīgus vai augsta līmeņa pienākumus, nedz lielākus pienākumus.

93 Tāpēc bija loģiski, ka Savienības likumdevējs paredzēja, ka tādējādi laikā, kad būs spēkā jaunie Civildienesta noteikumi, "nodaļas vadītāju vai līdzvērtīgu amatu" skaits netiks precīzi noteikts, ņemot vērā skaitu, kas ir piemērojams amatā paaugstināšanas procedūrā. Civildienesta noteikumu reformas kontekstā īstenotais pasākums, gluži pretēji, bija vērsts uz to, lai iecēlējinstitūcija noteiktu šo skaitu, kas turklāt ir ierobežots, ņemot vērā savas faktiskās vajadzības pēc augsta līmeņa darbiniekiem, kuriem būtu jāieņem šādi amati, un ne vairs automātiskumu.

94 Turklāt, tā kā tas, ka Civildienesta noteikumu 45. pantā paredzētās amatā paaugstināšanas procedūras piemērošana tika izslēgta, lai nodrošinātu piekļuvi AD 13 vai AD 14 pakāpei, nav pretrunā vienlīdzīgas attieksmes principam, izskatāmajā lietā nav jānoskaidro, vai mehānismi, kas parasti ir piemērojami amatā paaugstināšanas procedūrai, būtu jāattiecina arī uz Civildienesta noteikumu 4. pantā un 29. panta 1. punktā paredzēto procedūru.

95 Ņemot to vērā, pirmkārt, Civildienesta noteikumu reformas mērķis ir paredzēt AD 13 un AD 14 pakāpes amata vietas tikai ierēdņiem, kas pilda augsta līmeņa pienākumus, nepieļaujot iecelšanu šajos amatos, izmantojot tikai amatā paaugstināšanas mehānismu.

96 Otrkārt, iecēlējinstitūcijai ir jānosaka nepieciešamais amata vietu "nodaļas vadītājs vai līdzvērtīgs amats" vai "padomdevējs vai līdzvērtīgs amats" skaits, prasmju profils, kuram ir jāatbilst, lai varētu ieņemt šos amatus, un turklāt šajā ziņā ir jāsaņem no budžeta iestādes atļauja radīt šādas amata vietas. Taču, ja Savienības likumdevējs būtu nolēmis uzlikt iecēlējinstitūcijai pienākumu katru gadu noteikt šo amata vietu skaitu, lai nodrošinātu tādu AD 12 vai AD 13 pakāpes ierēdņu kā prasītāji paaugstināšanu amatā, ar to netieši tiktu atjaunota amatā paaugstināšanas sistēma, kas, pēc tā uzskatiem, neļautu pārliecināties par to, ka paaugstināšana tādās augstākās pakāpēs kā AD 13 vai AD 14 pakāpe notiek ar nosacījumu, ka tiek parādīta personīga lojalitāte, uzlabotas prasmes un kompetences, kā arī veikti augsta līmeņa vai svarīgi pienākumi.

97 Šie apsvērumi it īpaši ir attiecināmi uz Civildienesta noteikumu I pielikuma B punktā paredzēto skaitu, kas, kā pamatoti apgalvo Komisija, katrā ziņā bija spēkā tikai līdz 2011. gada 30. aprīlim.

98 Ņemot vērā iepriekš minēto, pirmā pamata piektā daļa ir jānoraida.

– Par pirmā pamata sesto daļu –arodbiedrību vai personāla apvienību un Padomes, pieņemot iepriekšējo Civildienesta noteikumu reformu, noslēgtās "vienošanās" neievērošanu

99 Pirmā pamata sestajā daļā prasītāji apgalvo, ka, pieņemot Regulu Nr. 1023/2013, Savienības likumdevējs un Komisija nav ievērojuši Civildienesta noteikumu 10. pantu, kurā par katru Civildienesta noteikumu pārskatīšanas priekšlikumu ir paredzēta apspriešanās ar Civildienesta noteikumu komiteju. Par Komisijas sākotnējo priekšlikumu notika apspriešanās ar šo komiteju. Tomēr tajā nebija iekļauts priekšlikums par AD 12 un AD 13 pakāpes administratoru karjeras virzības ierobežojumu, jo šis priekšlikums esot pievienots pēc Parlamenta priekšlikuma 2013. gada 2. jūlija rezolūcijā. Taču, ņemot vērā, ka Komisijas sākotnējā priekšlikumā ieviestais grozījums bija būtisks, ar Civildienesta noteikumu komiteju esot bijis jāapspriežas atkārtoti, bet tas neesot izdarīts.

100 Turklāt Savienības likumdevējs un Komisija neesot ievērojuši vienošanos, ko bija noslēgusi Padome un arodbiedrības vai personāla apvienības (turpmāk tekstā – "APA"), īstenojot iepriekšējo 2004. gada Civildienesta noteikumu reformu, un vispārīgi tie neesot pienācīgi izpildījuši pienākumu apspriesties ar APA, it īpaši lietderīgi konsultēties ar tām, sniedzot attiecīgu informāciju. Taču jo sevišķi neesot bijis dialoga par AD 12 vai AD 13 pakāpes administratoru karjeras virzības ierobežojumu, un visbeidzot APA esot saņēmušas nepietiekamu un nepareizu informāciju par grozījumiem, kurus bija paredzēts izdarīt Civildienesta noteikumu reformas ietvaros. Prasītāji no tā secina, ka esot pārkāpts Pamattiesību hartas 27. un 28. pants.

101 Šajā ziņā Vispārējā tiesa jau ir nospriedusi, ka, lai arī Komisija bija īstenojusi savas likumdošanas iniciatīvas pilnvaras, 2011. gada 13. decembrī iesniedzot Parlamentam un Padomei priekšlikumu par Civildienesta noteikumu grozījumiem, tā tomēr nebija izmantojusi šīs pilnvaras, lai grozītu minēto priekšlikumu. Lai arī Komisija attiecīgajā parastajā likumdošanas procedūrā bija piedalījusies trialoga sarunās, apstāklis, ka trialoga sarunu, kas notika Parlamenta pirmā lasījuma stadijā, piedaloties Komisijai, rezultātā starp Parlamentu un Padomi tika panākts kompromiss, lai grozītu Civildienesta noteikumu grozījumu priekšlikumu, nevar tikt uzskatīts par Komisijas pašas veiktu minētā priekšlikuma grozīšanu judikatūras, kas izriet no 2007. gada 11. jūlija sprieduma *Centeno Mediavilla* u.c./Komisija (T-58/05, EU:T:2007:218), izpratnē. Turklāt arī tas, ka Parlaments pirmajā lasījumā pieņēma dokumentu, ar ko tika grozīts Civildienesta noteikumu grozījumu priekšlikums, nevar tikt pielīdzināts pašas Komisijas veiktai sava sākotnējā priekšlikuma grozīšanai (spriedums, 2016. gada 15. septembris, *U4U* u.c./Parlaments un Padome, T-17/14, nav publicēts, EU:T:2016:489, 136.–139. punkts).

102 Tādējādi Komisijai saskaņā ar Civildienesta noteikumu 10. pantu nebija pienākuma no jauna apspriesties ar Civildienesta noteikumu komiteju ne pēc Parlamenta pirmā lasījuma stadijā notikušo trialoga sarunu noslēgšanās, ne pēc tam, kad Parlaments bija pieņēmis tās priekšlikumu pirmajā lasījumā (spriedums, 2016. gada 15. septembris, *U4U* u.c./Parlaments un Padome, T-17/14, nav publicēts, EU:T:2016:489, 140. punkts).

103 Turklāt prasītāju minētā vienošanās par reformu, ko bija noslēgušas Padome un APA, īstenojot reformu, kuras rezultātā tika pieņemti 2004. gada Civildienesta noteikumi, attiecās tikai uz šo reformu, un tādējādi tas, ka pēc tam tika pieņemta Regula Nr. 1023/2013, neietekmēja šo vienošanos, jo, ja tiktu pieļauta šāda argumentācija, Savienības likumdevējam tiktu liegta iespēja īstenot tam ar LESD 336. pantu piešķirtās pilnvaras (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2017. gada 16. novembris, *USFSPEI* /Parlaments un Padome, T-75/14, EU:T:2017:813, 86.–89. punkts).

104 Vispārējā tiesa 2016. gada 15. septembra spriedumā *U4U* u.c./Parlaments un Padome (T-17/14, nav publicēts, EU:T:2016:489, 120.–174. punkts) un 2017. gada 16. novembra spriedumā *USFSPEI* /Parlaments un Padome (T-75/14, EU:T:2017:813, 96.–124. punkts) jau ir detalizēti iztirzājusi jautājumu par to, vai jauno Civildienesta noteikumu pieņemšanas procedūrā APA tika pienācīgi informētas un ar tām notika apspriešanās, tostarp attiecībā uz Pamattiesību hartas 27. un 28. pantu, sniedzot izsmeļošu atbildi uz iebildumiem, kurus šajā ziņā bija izvirzījušas APA.

105 Taču, tā kā nav izvirzīti jauni būtiski argumenti saistībā ar tiem, ko detalizēti un sīki ir izklāstījušas APA lietās, kurās tika pasludināti abi iepriekš 104. punktā minētie spriedumi, pirmā pamata sestā daļa ir jānoraida to pašu iemeslu dēļ, kas ir norādīti abos šajos spriedumos, kuru pasludināšanu gaidot tika apturēta šī tiesvedība.

106 Tā kā tika noraidītas šīs dažādās daļas, pirmais pamats ir jānoraida kopumā.

Par otro pamatu – jauno Civildienesta noteikumu 45. panta pārkāpumu un acīmredzamu kļūdu vērtējumā

107 Lai pamatotu otro pamatu, kas ir izvirzīts pakārtoti, prasītāji atsaucas uz "Civildienesta noteikumu 45. panta pārkāpumu un acīmredzamu kļūdu vērtējumā", un tas būtībā ir vērsts pret Savienības likumdevēja pieņemtās Regulas Nr. 1023/2013 19. apsvērumu. Būtībā viņi apgalvo, ka, tā kā minētajā pantā paredzētās amatā paaugstināšanas sistēmas "kodols" ar šo regulu neesot grozīts, Savienības likumdevējam esot jāievēro šīs sistēmas principi un tādējādi tas neesot varējis izslēgt prasītājus no jebkāda viņu nopelnu salīdzinoša vērtējuma, lai piekļūtu augstākai pakāpei. Tādējādi minētais 19. apsvērums esot pretrunā Civildienesta statūtu 45. pantam.

108 Komisija, kuru atbalsta Parlaments un Padome, lūdz noraidīt pamatu kā nepamatotu.

109 Šajā ziņā ir jāatgādina, ka Savienības likumdevējs jebkurā brīdī var grozīt ierēdņu statusu, pieņemot regulas saskaņā ar LESD 336. pantu (skat. rīkojumu, 2015. gada 23. aprīlis, *Bensai*/Komisija, F-131/14, EU:F:2015:34, 40. punkts un tajā minētā judikatūra). Taču, ja tas nolemj to grozīt, tam nevar pārmest šo noteikumu neievērošanu, jo tas ir šo noteikumu, tostarp grozījumu, autors, un tādējādi minētie noteikumi tam nav saistoši, kā tas būtu tādu tiesību aktu kā Līgums gadījumā, kuriem ir augstāks juridiskais spēks.

110 Turklāt katrā ziņā, pieņemot, ka otrais pamats varētu tikt uzskatīts par iebildi par Regulas Nr. 1023/2013 19. apsvēruma prettiesiskumu un ka tas būtu pieņemams, lai arī saskaņā ar judikatūru nevar tikt celta prasība par apsvēruma atcelšanu (rīkojums, 2014. gada 17. septembris, *Afepadi* u.c./Komisija, T-354/12, nav publicēts, EU:T:2014:798, 32. punkts), tieši paredzot šo apsvērumu, tāpat kā Civildienesta noteikumu 45. panta grozījumu, Savienības likumdevējs ir skaidri gribējis grozīt 2004. gada Civildienesta noteikumu 45. pantā paredzēto amatā paaugstināšanas procedūru, nosakot, ka tā nav piemērojama AD 12 un AD 13 pakāpes administratoriem, kas nepilda "nodaļas vadītāja vai līdzvērtīga amata" vai "padomdevēja vai līdzvērtīga amata" pienākumus, un ka no šī laika minētās amata vietas tiek aizpildītas pēc Civildienesta noteikumu 4. pantā un 29. panta 1. punktā paredzētās procedūras pabeigšanas. Šajā ziņā – pretēji tam, ko apgalvo prasītāji, – minētais likumdevējs jauno Civildienesta noteikumu 45. panta formulējumā ir pievienojis teikumu, lai izslēgtu šīs procedūras piemērošanu tādām situācijām, kādās ir prasītāji, kad ierēdņi ir sasnieguši visaugstāko pakāpi, kas ir paredzēta ieņemamā amata veidā.

111 Tādējādi otrais pamats ir jānoraida.

Par trešo pamatu – pienākuma norādīt pamatojumu neizpildi

112 Trešajā pamatā, kas ir izvirzīts pakārtoti, prasītāji pārmet Komisijai, ka tā neesot izpildījusi pienākumu norādīt pamatojumu, jo savos paskaidrojumos attiecībā uz Regulas Nr. 1023/2013 17.–19. apsvērumu Savienības likumdevējs neesot plašāk izklāstījis iemeslus, kuru dēļ viņi nav uzskatāmi par tādiem, kas pilda augstākā līmeņa pienākumus, un kuru dēļ no šī laika viņi var tikt paaugstināti AD 13 vai AD 14 pakāpē tikai tad, ja viņi tiek iecelti "nodaļas vadītāja vai līdzvērtīgā amatā" vai "padomdevēja vai līdzvērtīgā amatā" saskaņā ar Civildienesta noteikumu 4. pantā un 29. panta 1. punktā paredzēto procedūru.

113 Komisija, kuru atbalsta Parlaments un Padome, lūdz noraidīt pamatu kā nepamatotu.

114 Šajā ziņā ir jānorāda, ka Civildienesta noteikumu 25. panta otrajā daļā noteiktais pienākums norādīt pamatojumu, kas ir tikai LESD 296. pantā paredzētā vispārējā pienākuma atkārtojums, ir paredzēts, lai, pirmkārt, ieinteresētajai personai sniegtu pietiekamas norādes par to, vai akts ir pamatots vai arī tajā ir pieļauti trūkumi, kas ļauj to apstrīdēt Savienības tiesā, un, otrkārt, ļautu pēdējai minētajai veikt šī akta likumības pārbaudi. No tā izriet, ka pamatojums ieinteresētajai personai principā ir jāpaziņo vienlaicīgi ar nelabvēlīgo lēmumu un pamatojuma trūkums nevar tikt novērsts tā, ka ieinteresētā persona par lēmuma pamatojumu uzzina Savienības tiesās notiekošās tiesvedības laikā (spriedumi, 1981. gada 26. novembris, *Michel*/Parlaments, 195/80, EU:C:1981:284, 22. punkts, un 2008. gada 28. februāris, *Neirinck*/Komisija, C-17/07 P, EU:C:2008:134, 50. punkts).

115 Tomēr šie principi ir jāīsteno, ņemot vērā pirmstiesas posma mainīgo raksturu, saskaņā ar kuru administratīva sūdzība un tās tieša vai netieša noraidīšana ir sarežģītas procedūras neatņemama sastāvdaļa, un tāda tiesību akta izstrāde, kurā ir noteikta iestādes galīgā nostāja, tiek pabeigta brīdī, kad iecēlējinstitūcija atbild uz iesniegto sūdzību (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2014. gada 21. maijs, *Mocová* /Komisija, T-347/12 P, EU:T:2014:268, 33., 34. un 45. punkts).

116 Šajā kontekstā Vispārējā tiesa atgādināja, ka papildu pamatojums lēmuma noraidīt sūdzību posmā ir saderīgs ar Civildienesta noteikumu 90. panta 2. punkta, atbilstoši kuram lēmums par sūdzību pats par sevi ir pamatots, mērķi. Šī tiesību norma noteikti nozīmē, ka iestādei, kurai jālemj par sūdzību, nav saistošs tikai lēmuma, kas ir sūdzības priekšmets, pamatojums, kas attiecīgi var būt nepietiekams vai kura var pat nebūt vispār (spriedumi, 2011. gada 7. jūlijs, *Longinidis*/*Cedefop*, T-283/08 P, EU:T:2011:338, 72. punkts, un 2014. gada 21. maijs, *Mocová*/Komisija, T-347/12 P, EU:T:2014:268, 35. punkts).

117 Izskatāmajā lietā apstrīdētajos lēmumos nav sniegts īpašs iecēlējinstitūcijas pamatojums. Būtībā tā tikai īstenoja Civildienesta noteikumus, kas no jauna stājās spēkā 2014. gada 1. janvārī un kas ietvēra to, ka prasītāji tika klasificēti tādos amatu veidos kā "administrators" vai "administrators pārejas posmā", un tas tika īstenots, veicot grozījumus viņu personas lietās *SysPer 2*, kuri stājās spēkā šajā dienā.

118 Tomēr, atbildot uz prasītāju sūdzībām, iecēlējinstitūcija paskaidroja, ka tā īstenoja šīs Civildienesta noteikumu normas, par kurām bija lēmis Savienības likumdevējs, un šajā ziņā tai nebija rīcības brīvības, turklāt tā sīki izklāstīja ar Civildienesta noteikumu, kas stājās spēkā 2014. gadā, reformas ieviešanu saistītās problēmas un tās īstenošanas noteikumus. Tādējādi šie iecēlējinstitūcijas paskaidrojumi, ņemot vērā tās kā apstrīdēto lēmumu, kas pieņemti saistošās kompetences īstenošanas ietvaros, autores Civildienesta noteikumu 25. panta otrajā daļā paredzēto pienākumu norādīt pamatojumu, ir pietiekami.

119 Ciktāl prasītāji ar šo pamatu vēlas pārmest Savienības likumdevējam, ka tas neesot izpildījis pienākumu norādīt pamatojumu, kas tam ir uzlikts ar LESD 296. pantu, tieši saistībā ar Regulas Nr. 1023/2013 17.–19. apsvērumu jau ir nospriests, ka jauno Civildienesta noteikumu 45. pantā, kā arī I un XIII pielikumā izklāstītais grozījumu pamatojums attiecībā uz darbinieku karjeras struktūru skaidri un nepārprotami atspoguļoja Parlamenta un Padomes argumentāciju un tādējādi ļāva prasītājiem uzzināt pieņemtā pasākuma pamatojumu un Vispārējai tiesai – veikt savu pārbaudi (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2016. gada 15. septembris, *U4U* u.c./Parlaments un Padome, T-17/14, nav publicēts, EU:T:2016:489, 182. un 183. punkts).

120 Turklāt no jaunajiem Civildienesta noteikumiem skaidri izriet, ka tikai tad, ja iecēlējinstitūcija atbilstoši savām vajadzībām lems par "nodaļas vadītāja vai līdzvērtīga amata" vai "padomdevēja vai līdzvērtīga amata" vietu aizpildīšanu un ja viņi būs jāieceļ saskaņā ar Civildienesta noteikumu 4. un 29. pantu, tādiem AD 12 vai AD 13 pakāpes ierēdņiem kā prasītāji, kas ir klasificēti kā "administratori" vai "administratori pārejas posmā", būs iespēja īstenot tiesības tikt paaugstinātiem amatā saskaņā ar Civildienesta noteikumu 45. pantā paredzēto procedūru. Turklāt no lēmumiem par sūdzību

noraidīšanu arī skaidri izriet, ka iecēlējinstitūcija nav atzinusi, ka prasītāji pilda tikpat svarīgus pienākumus, kādi parasti tiek uzticēti tiem, kas pilda "nodaļas vadītāja vai līdzvērtīga amata" vai "padomdevēja vai līdzvērtīga amata" pienākumus.

121 No iepriekš minētajiem apsvērumiem izriet, ka trešais pamats ir jānoraida. Tādējādi prasība ir jānoraida kopumā.

Par tiesāšanās izdevumiem

122 Atbilstoši Reglamenta 134. panta 1. punktam lietas dalībniekam, kuram nolēmums ir nelabvēlīgs, piespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, ja to ir prasījis lietas dalībnieks, kuram nolēmums ir labvēlīgs.

123 Tā kā prasītājiem spriedums ir nelabvēlīgs, viņiem ir jāpiespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus saskaņā ar Komisijas prasījumiem.

124 Atbilstoši Reglamenta 138. panta 1. punktam iestādes, kas ir iestājušās lietā, sedz savus tiesāšanās izdevumus pašas.

125 Parlaments un Padome sedz savus tiesāšanās izdevumus paši.

Ar šādu pamatojumu

VISPĀRĒJĀ TIESA (pirmā palāta)

nospriež:

1) Prasību noraidīt.

2) FZ un citi Eiropas Komisijas ierēdņi, kuru vārdi norādīti pielikumā, atlīdzina tiesāšanās izdevumus.

3) Eiropas Parlaments un Eiropas Savienības Padome sedz savus tiesāšanās izdevumus paši.

Pelikánová Nihoul Svenningsen

Pasludināts atklātā tiesas sēdē Luksemburgā 2018. gada 14. decembrī.

Sekretārs Priekšsēdētājs

[Paraksti]